Fanfár

„Boldogság, gyere haza!” címmel a Debreceni Kőr Dáma Egyesület irodalmi pályázatot hirdetett 2010 elején általános iskolás gyerekek számára, a boldogság megfogalmazását várva a pályázóktól. Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a zsűri tagjaként elolvashattam a pályaműveket. Sok szép pillanatot szereztek nekem ezek az írások, melyek közül a számomra legkedvesebbet a 11 éves Nagy Sándor, a Vénkerti Általános Iskola tanulója írta:

„11 éves vagyok.
Van anyukám, apukám, testvérem – családom.
Vannak barátaim.
Van számomra szeretet, nevetés, öröm, barátság, siker.
Van a családom és a barátaim számára is szeretet, nevetés, öröm…
Azonban mindenki számára más és más jelenti mindezeket,
azaz a BOLDOGSÁGOT.
Számomra a szeretetet a család jelenti. Az anyukám és az apukám, akik biztos, hogy boldogok, hogy ilyen fiaik vannak.
Amikor az anyukám esténként puszit ad, jó érzés árad szét a testemben, szerintem ez a boldogság.
Amikor a testvérem ötöst kap, és én segítettem a leckében, az is boldogság.
Amikor a dobogó tetejére állhatok, az aztán az igazi boldogság!
Ha a családdal korcsolyázni megyünk, az is boldogság.
Ha együtt sütjük a sütit, az nagyon huncut lisztes boldogság.
Ha együtt zenélünk apával, az tuti boldogság.
Ha együtt motorozunk, az nagyfiús boldogság.
És amikor vízicsúszdázunk, az is nagyon boldogság.
De amikor anyát ott kellett hagyni a kórházban,
mert beteg volt, az egyáltalán nem volt boldogság.
Azt hiszem, hozzánk hazajött a boldogság. „

Remélem, Benneteket is épp olyan boldoggá tett ez az írás, mint engem!

Asbóth Anikó